

[Gerda Mundt.]

blevet krævet af Direktoratet for Sygekassevæsenet, saa der er i Virkeligheden ikke paa dette Punkt saa meget nyt, som man maaske først vilde være tilbøjelig til at tro. Allerede nu udøves der en vis nødvendig og ønsket Kontrol her af det offentlige, og jeg vil gerne med den ærede Formands Tilladelse læse nogle faa Linier af den Redegørelse, Sygekassedirektoratet har givet som Begrundelse for, at det maa have en vis Indsigt med de Sygeplejersker, som er ansat under Sygekasserne. Der staar:

„Oftte fremlægger Sygeplejerskerne kun Anbefalinger, Attester i Afskrifter, der end ikke er bekræftede. Da det imidlertid ved Direktoratets nærmere Undersøgelse af Sagerne gentagne Gange har vist sig, at Afskrifterne ikke har været i Overensstemmelse med Originalattesterne, idet navnlig Datoer og Aarstal for Uddannelsen var ændret, saaledes at Uddannelsen angaves at være større, end den i Virkeligheden var, skal Direktoratet henstille til Sygeplejeforeninger og Sygekasser altid at kræve enten Originalattesterne eller behørigt bekræftede Afskrifter deraf fremlagt, forinden Ansættelse finder Sted.“

Dette kunde suppleres med mange andre Eksempler paa, hvordan Kvinder har søgt og har faaet Sygepleje efter Angivelse af, at de var sygeplejeuddannede, skønt de i Virkeligheden kun har været f. Eks. Gangpiger — det, som jeg nævner, er ganske bestemte Eksempler — nogle Maanedes paa et Hospital eller har haft en kortvarig Uddannelse.

Det er i Virkeligheden heller ikke store Lønninger, der kræves af de uddannede Sygeplejersker. Jeg henviser her til Avertissementer i „Dansk Sygeplejersraad“s Blad. Der søges rundt om paa Landet Sygeplejersker til Lønninger paa 800, 900, 1 000, 1 200, 1 400 Kr. om Aaret, foruden Cykle og fri Bolig. Jeg ved ikke, om man mener, at en Kvinde, der skal leve selvstændigt og skal kunne skaffe sig egen Mad i den Tid, hun ikke er ude i Pleje, skal kunne nøjes med mindre, naar hun foruden at betale Kontingent til „Dansk Sygeplejersraad“ skal have Mad og Klæder og Vask — og det er en stor Post for Sygeplejersker —, Tandlæge, Pension, Rejser og alle andre Udgifter.

Tidligere var der i mange af disse Stiltinger Kvinder, som ikke havde fuld Uddannelse, nu gaar det mere og mere over til at være Kvinder, som har den fulde Uddannelse. I Virkeligheden er de fleste alvorlige Betæneligheder, som man havde mod

Autorisation af Sygeplejersker, allerede bortryddet nu, da Landsygeplejersker saavel som Bysygeplejersker kræver den fulde Trearsuddannelse, og jeg kan hertil føje, at ogsaa indenfor vore Diakonissestiftelser ønsker man Autorisation for den fulde Uddannelse, som Sygeplejerskerne faar, og som ligeledes Diakonisserne faar.

Man maa jo ogsaa lægge Mærke til, at Statsanerkendelsen betyder ikke, at det derved bliver et Monopol at pleje syge, det vil naturligvis være ganske utænkeligt. Den monopoliserer ikke en Gang Sygeplejersnavnet. Jeg citerer her Centralforeningens Beretning:

„Den betyder kun, at de Kvinder, som har gennemgaaet en bestemt, af Staten fastsat, fuldgyldig Uddannelse, faar Bevis herfor og Ret til at kalde sig statsanerkendt Sygeplejerske, saa de kan dokumentere deres Kvalifikationer, og de, der antager dem, paa Forhaand kan være sikre paa at faa en virkelig faguddannet Hjælp.“

Saa kommer jeg ind paa et Punkt, som jeg mener, man ogsaa i Udvalget maa tage under nøjere Overvejelse, det er Bestemmelsen i § 7. Det er for Øjeblikket saadan, at der gennem Bureauer, „Husmoderhjælpen“ og andre Steder bliver udsendt dels fuldt uddannede Sygeplejersker, dels andre Medhjælpere, nogle Steder kalder man dem Vagtdamer, andre Steder kaldes de Medhjælp i Anledning af Sygdom. De udsendes efter Princippet Hjælp til Selvhjælp, mange Gange til mindre bemidlede Husstande, hvor Husmoderen er syg, eller hvor der f. Eks. har været Barsel. De udfører almindelig Husgerning, og det er deres væsentligste Arbejde; men de kan tillige i et vist Omfang paatage sig Pleje af syge, og da de ikke har den fulde Uddannelse, vil man kunne forstaa, at de i mange Tilfælde vil kunne udføre Arbejdet til Tilfredshed for en noget mindre Løn end en fuldt uddannet Sygeplejerske.

Saadan har det været hidtil, og der vil ikke være nogen Grund til at hindre den samme Ordning i Fremtiden, og det er det, jeg mener, Udvalget maa have sin Opmærksomhed henvendt paa. Der maa paa en eller anden Maade gives Plads for de nuværende blandede Bureauer eller for, at der fra privat Side kan skaffes huslig Hjælp, som ogsaa til en vis Grad er i Stand til at tage sig af de syge, uden at de derved antages for at være fuldt uddannede Sygeplejersker. Jeg tror og haaber ogsaa, at den højtærede Minister vil være villig til at forhandle indenfor Udvalget om dette Punkt. Som jeg læste